

malty a tuto sa potkne o pyramídu kamenia tak, že sa rozpláští širšia než dlhšia na dlážku.

„Pri mojom erbe s ružou, vari sa dá strašiť na stavenisku?!“ zahuláka mocným hlasom.

Sťažka sa zdvihne a na tvári má maltu a slzy.

„Je hrôza žiť na hrade, kde vo dne vládnu murári a v noci neporiadok! Brrr!“

Ach, tak sa jej cnie po krásnych veselých časoch školských výletov, kedy si mohla doberať deti, sem-tam na ne priateľsky žmurknúť z rámu, alebo vydesiť dôstojné panie učiteľky tým, že na ne urobila dlhočizný nos. Ale teraz?

Tiež, kým bol pán kastelán Ružička mladý, naháňala sa v noci s jeho deťmi po cimburí a vyčarovávala im darčeky. To bolo radosti hoci na Vianoce, keď Janko Ružička od nej dostal naozajstné brnenie a vzal si ho po prázdninách na telocvik a Tonka Ružičková zase našla pod jedličkou šaty pre princezné, v ktorých chodila na balet do ZUŠ-ky.

Ale dnes už sú tie deti veľké skoro ako petřínska rozhladňa a majú vlastné deti, ktoré stráži pani Ružičková a druhá babička, pretože rodičia tých detí stále pracujú ako nevoľníci – a tí pracovali naozaj veľa, ako si